

Listy z Rokycan 3-2012

Aktuální hesla:

*Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce,
všechny stroje stojí!*

*Ne prosit, ne žebrat, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu ne-
válčí se špatně!*

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 16.

Na webu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese:

<http://rokycany.kscm.cz>, dále na <http://kscmplzen.cz> a

<http://www.mevkscmpb.estranky.cz/>

Postoj KSČM k Holešovské výzvě

Stanislav Grospič, místopředseda ÚV KSČM a poslanec PČR

Současná ekonomická a sociální situace, na které se výrazně podílela pravicová vláda M. Topolánka a zcela destruktivně podílí i současná vláda P. Nečase v čele s ministrem financí M. Kalouskem způsobila, že většina obyvatel ČR je natolik znechucena panujícími poměry a vyčerpána zápasem o holou existenci, že už nemá dostatek energie, času ani chuti se vzepřít. Lidé čekají, že to za ně udělá někdo jiný. Situace začíná být kritická, je nejvyšší čas aby v naší zemi byly zahájeny změny k lepšímu.

V České republice působí několik desítek, možná i stovek protivládních iniciativ a sdružení. Přitom jednotlivě žádné z nich nemá sílu k prosazení svých záměrů a dosažení obratu k lepšímu v naší zemi. To jim však nebrání v tom, aby si každé hrálo na svém písečku a nespolečně navzájem. Jejich téměř společným rysem je, že navenek nevidí alternativu v žádné současné politické straně, zejména v těch parlamentních, hrozí tak riziko, že občané se díky jejich rétorice mohou upnout k některému z nově vznikajících projektů či k tzv. nezávislým kandidátům a může nastat podobný efekt jako například u Věcí veřejných či Strany zelených.

Jednou z těchto iniciativ je tzv. Holešovská výzva. Lidé, kteří stojí za Holešovskou výzvou mají velice blízko k fašizujícím tendencím, jedná se o antikomunisty, dobrodruhy či různé snílky. Jde například o nechvalně proslulého pražského taxikáře Zdeňka Ponerta známého předraženým jízdám v pražské taxislužbě nebo hrubým narušováním odborářských demonstrací v minulém roce. Dalším předním členem je Slávek Popelka antikomunista prezentující se i na stránkách známého antikomunisty Petra Cibulky, který rovněž Holešovskou výzvu podporuje a hodlá se čtvrtéční demonstrace aktivně zúčastnit nebo jejich pravděpodobný „duchovní“ vůdce Antonín Mareš, předseda

Okresní oslavy 1. máje

V letošním roce si připomínáme spolu s desítkami miliónů pracujících celého světa 122. výročí vyhlášení mezinárodního dělnického svátku 1. máje.

Oslavy svátku pracujících a osvobození naší vlasti od nacistických okupantů proběhnou v Rokycanech v úterý 1. května od 14 hodin v prostoru fotbalového stadionu. Připraven je bohatý program, tradiční tombola i občerstvení. Hlavně však svou přítomností uctíme staletý zápas předchozích generací za lepší zítřky.

Přijďte všichni vzpomenout toto slavné výročí, které nikdy nezmizí z kalendáře i z paměti pracujících celého světa. Jeho myšlenky jsou aktuální podnes.

„strany“ Skutečná demokracie prezentující se jako „pravicový esoterik“. V neposlední řadě Holešovskou výzvu podporuje i nechvalně známý antikomunistický aktivista Jan Šinágl.

Na celostátním setkání několika desítek příznivců Holešovské výzvy, které se konalo dne

28. 1. 2012 v Praze - Hloubětíně vystoupily rovněž matador českého fašismu Jan Skácel dnes zastupující České hnutí za národní jednotu a Ladislav Malý (dnes Národní sjednocení), který zde za souhlasu většiny účastníků navrhl mussoliniovský model korporatismu.

Požadavky výzvy

Obecně vzato je většina požadavků této výzvy pro KSCM přijatelná či je přímo obsažena ve volebním programu KSČM.

Jedná se zejména o následující požadavky:
demise současné vlády a zahájení příprav mimořádných voleb
uzákonění obecného referenda
zastavení církevních restitucí
zastavení penzijní, sociální, zdravotnické a školské reformy
postavení všech forem lichvy a okrádání lidí mimo zákon
obnovení soběstačnosti naší země v produkci potravin, omezení dovozu nekvalitního zboží
obnovení výroby tradičních odvětví průmyslu.

KSČM sice ve své většině souhlasí s obsahem Holešovské výzvy, vnímá však velmi vážně rizika spojená s lidmi stojícími

za touto výzvou, z nichž někteří zastupují zájmy fašistických skupin v české společnosti a všeobecně pak s roztržičností protivládních hnutí a zároveň více či méně předstíranou apolitičností. V rámci Holešovské výzvy jde navíc o její snahy po ustavení tzv. vlády odborníků bez politických stran. Jedná o protidemokratický a protilidový požadavek. Takové vlády, bez jasného politického mandátu by nebyly schopny dosáhnout žádných výsledků, stály by proti obyčejným lidem a byly by ve vleku určitých politických skupin a jejich zájmů.

Závěr

Holešovská výzva na svém setkání dne 28. 1. 2012 v Praze-Hloubětíně rozhodla uspořádat po celé České republice protestní akce proti vládě dne 15. 3. 2012. KSČM organizuje vlastní protestní akce samostatně nebo v rámci SPaS, ale nebrání jednotlivým členům ZO KSČM, OV KSČM a KR KSČM se zúčastnit i protestních akcí jiných organizací a iniciativ. Účastí na všech těchto protivládních akcích je třeba dát jasně najevo nejen nespokojenost a odpor proti současné vládě P. Nečase a jejím deformám, ale zároveň je nutné zabránit zneužití tohoto významného data (15. 3. 2012) představiteli krajní pravice a fašistických hnutí k prosazování jejich zhoubné ideologie na pozadí asociálních reforem současné vlády a výročí okupace zbytku Československa nacistickým Německem. Od demonstrací pořádaných Holešovskou výzvou je tak třeba se z pozice KSČM jasně distancovat.

Katolická církev a prý „její“ majetek

Jiří Valenta

„Církvi by se mělo vrátit v restituci naprosto všechno, i to co jí nikdy zcela nepatřilo!“ Podle podobného vzorce jako se vrací majetek u nás některým národním zrádcům a dalším kolaborantům s nacistickým systémem politické moci.

Celá vyhrocená restituční kauza, v zásadě založená na historickém nepochopení viny a trestu, tlačená vpřed zejména pravicovými politickými stranami, byla přece již v minulosti znegována nejen konkordátem mezi Německem a Svatým stolcem z 20. července 1933, který de facto Hitlerovi umožnil mocenský vzestup a mezinárodní uznání jeho země, ale i další mnohačetnou výpomocí katolického kléru při vývoji a expanzi nacismu a fašismu v rámci kontinentální Evropy.

Naposledy mi o kolaboraci „Vatikánu“ utvrdil televizní dokument BBC vypovídající jasnou „dokumentaristickou řečí“ o válečném Chorvatsku. Fanatický fašista Ante Pavelič, který se dostal v roce 1941 k moci a začal ihned se systematickým vyvražďováním „ostatních elementů“, podle zvolené formule: 1/3 oponentů zabít, 1/3 vyhnat a 1/3 katolizovat, pojal svůj nový režim za striktně katolický. K tomuto „chvályhodnému kroku“ mu požehnala i nejvyšší hlava místní katolické církve arcibiskup kardinál Aloysius Viktor Štepinac. Církev se tak v této balkánské zemi stala na několik let prokazatelně aktivním partnerem fašistického ustašovského režimu.

Profesor Záhřebské univerzity Ivo Goldstein to dnes potvrzuje slovy: „Postavení katolické církve v Chorvatsku bylo za II. světové války hodně kontroverzní, někteří její představitelé otevřeně s fašisty spolupracovali a někteří z nich prý i fašistické řádění tolerovali“. A to i přesto, že „politické metody“ Ustašov-

ců byly ještě horší než metody nacistické a otevřeně je kritizoval dokonce i Heinrich Himmler. Chorvatští fašisté své vězně zabíjeli například údery krátkou sekerou nebo podřezáváním. Jednalo se o Židy, Romy, ale i komunisty a další.

Jen v koncentračním táboře Jasanovac, označovaném za „Osvětim Balkánu“, zemřelo podle historiků více než 100 tisíc lidí, v celém Chorvatsku to bylo potom přes milion lidí, z čehož se jednalo o 300 tisíc protestantů. Ke konci války bylo naloženo se zbývajícími vězni tak, že byli bleskově zavražděni a naházeni do řeky Sávy. Velitel tábora Dinko Sakič, odsouzený až v devadesátých letech za prokázanou vraždu 1500 lidí uprchl v roce 1945 ze spojenecké internace, podle pamětníků, též za pomoci katolické církve při existenci domněnky, že mu pomohla vysoká církevní osoba s těsnou vazbou na Vatikán.

Arcibiskup Štepinac, který fašismus podporoval, stanul jako někteří další církevní hodnostáři, před soudem již těsně po válce. Byl uznán, hned po rozpadu fašistického státu v srpnu 1945, vinným z vlastizrady a válečných zločinů. To by pro každého jiného, takto odsouzeného, znamenalo jistý trest smrti, ale on byl odsouzen pouze na 16 let a po pěti letech nepochopitelně propuštěn. A teď se podívme ještě více: „V roce 1998 učinil papež Jan Pavel II. krok, který rozdělil celou Evropu, kolaboranta Štepinace prohlásil za mučedníka a dokonce za blahosla-veného“.

Ke cti katolické církve rozhodně neposlouží ani tajný dokument zveřejněný americkým ministerstvem financí, který odhalil, že Vatikán zadržoval asi 200 milionů švýcarských franků uloupených Ustašovci Srbům a Židům.

Omlouvám se všem, že v této souvislosti nechápu a je mi trochu s podivem, že teď, v době účelového, ale doufejme krátkodobého, historického pozapomnění, bychom měli začít sponzorovat Vatikán desítkami miliard společných korun, prý za komunistickou krádež majetku nadčasové a pansvětové instituci. Osobně se domnívám, že to však nebyla krádež, ale pouze a jen spravedlivý trest!

Dnešní kapitalistická všednost

Není dne ani hodiny, aby kapitalismus, lokální či širší, nepřekonal ve svých špatnostech sám sebe. Není dne ani hodiny, aby nám dnešní vládcové lokální či centrální nevyhrožovali zrušením i nejzákladnějších lidských jistot i samotné důstojnosti lidského života.

Samotnou současnou hospodářskou a finanční krizi (vlastně všeobecnou krizi, neboť hlodá jako rakovina všechny oblasti života) zneužívají kapitalistické vládnoucí instrumenty k likvidaci i nejelementárnějších kladných stránek lidské společnosti, zavedených za socialismu.

Není dne ani hodiny, aby nám dnešní vládcové z Hradu i podhradí otevřeně a nestydatě nevyhrožovali, že bude ještě hůř.

Není dne ani hodiny, aby socialistickou minulost veřejně neostouzeli, nevyhrožovali, že zakážou tu či onou levicovou stranu. Přidávají se anonymně či veřejně i všichni ti, kterým se podařilo totálně rozkrást celé národní hospodářství této země, budované nejen za čtyřicet let socialismu, ale i dvě stě let budovaný ještě v době národního obrození, kdy prostí lidé budovali své první stánky vzdělávací, kulturní, své drobné instituce (di-

vadělka, divadla, sportoviště, své kluby, své čítárny a hřiště...). I to vše, které přežilo, bylo po roce 1990 rozkradeno nebo vědomě zchátralo, aby pak bylo za pár korun prodáno.

A dnes ti, kteří mají na svědomí veškerou tuto devastaci druhdy vzkvétající země mají tu odvahu vyhrožovat v „zájmu dnešní demokracie“ a jako důkaz „vlády dnešní demokracie“, zákazem činnosti současné komunistické strany. A tak pokračují v tradicích svých kapitalistických předchůdců, pronásledujících a masakrujících všechna pokroková hnutí pracujících – od bachovského absolutismu počínaje, který tu vládl již v 60. letech 19. století, přes všechny ty fašisticko-kapitalistické diktatury, které byly nastoleny v Evropě i po světě (Salazarova fašistická diktatura v Portugalsku, Frankova diktatura ve Španělsku, Metaxasova diktatura v Helladě, podobných diktatur v Bulharsku, Rumunsku, Maďarsku a další v meziválečném období, kde komunistické strany byly tvrdě pronásledovány a jejich členové umírali v koncentračních táborech), až po období poválečné, kdy většina těchto diktatur přečkala i porážku fašismu, militarismu a nacismu v Portugalsku, Španělsku, Řecku, i v samotném „postnacistickém“ Západním Německu, kde Komunistická strana Německa, jenž utrpěla v době „hitleriády“ nejtěžší oběti, byla v zájmu „demokracie“ zakázána.

I dnes si dovolují vládnoucí kliky zejména v bývalých socialistických zemích likvidovat levicové strany a hnutí (Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko, Polsko, pobaltské země), kde dnes vládne téměř nacizující se režimy s podporou bývalých veteránů nacistických divizí SS.

Co přinesla restaurace kapitalismu v celé Východní Evropě, to vidíme a potkáváme a zakopáváme o její oblundné výsledky každým okamžikem.

Co pozitivního nám však přinesl postsocialistický kapitalismus?

Přinesl především hlubokou nerovnost mezi lidmi (pro jedny bohatství z kapitalistického bezvládní, pro většinu cesta do žebroty).

Přinesl všechny způsoby nejistoty i pro samotnou lidskou existenci.

Ale. Údajně nastolil svobodu (čeho?), demokracii (pro koho?) a humanismus (naprosto vyprázdněný obsah slova).

Několik detailních příkladů dnešního světlého kapitalismu:

Nezaměstnaný (je jich tu na 600.000), musí odpracovat na „obecním díle“ čili na „veřejně prospěšných pracích“ několik desítek hodin měsíčně, aby měl právo na sociální dávky. Když je neodpracuje, vypadne z registrace nezaměstnaných a může svobodně plavat v rybníce či v zmrzlé řece pod prasklým ledem. Je svobodný, žije v demokracii a v době humanismu, když odmítá pracovat „na obecném prospěšném díle“.

Jeden ze současných komentátorů, zavlilých zastánců kapitalismu a „volné ruky trhu“ poznamenává, že toto nařízení je „fašesné jako páté eso v mariáši“, neboť toto nařízení říká, že nezaměstnaní musí vykonávat „veřejně prospěšné práce na obecním díle“ a musí předepsaný počet hodin týdně odpracovat zadarmo. „To ale není nic jiného, než roboty zrušená u nás už v roce 1848“. A dodávám, že k podobným „nuceným pracím“ byly do r. 1848 trestání vrchnostmi i zločinci, že totiž museli „v řetězech pracovat na obecním díle“. Dnešní nezaměstnaní mají oproti nim jen jednu výhodu – že ty práce zadarmo nemusí vy-

konávat „v řetězech“ a že si mohou na chvíli odpočinout, zakouřit si či napít se z petlahve vody.

A ještě jedna „optimistická“ kapitalistická zpráva.

Tiskové zprávy nám sdělují (Právo 27.2.2012), že „zdravotní pojišťovny chtějí stále uzavřít některá oddělení v rokycanské nemocnici. Situace nemocnice ve Stodu se vyvíjí lépe, mohla by zachovat všechna oddělení (...)“, řekl to na setkání Plzeňského kraje se starosty okresů Plzeň jih a Rokycany hejtmán Milan Chovanec (ČSSD)... „Rokycany mají podle požadavků pojišťoven přijít o gynekologicko-porodnické a dětské oddělení...“

A tak nezbyvá rodičkám z celého okresu, že některé nebo mnohé z nich budou rodit přímo v sanitkách dříve než dojedou k „nejbližší“ porodnici (Plzeň, Hořovice případně Praha apod.). Zajisté to potěší obyvatele těch obcí, které jsou nejméně dvacet až třicet kilometrů daleko od Plzně, Hořovic či nedej bože do Stoda. Stejně nebezpečné je zrušení dětského oddělení, na které spadá na 60.000 obyvatel nejen okresu, ale spádových oblastí Plzně – jihu, Plzně a Plzně-severu.

Ano, kapitalismus na miliardové krádeže a loupeže, na statistické platy a odměny státním a jiným úředníkům peníze má, ale na záchranu dětského života již nezbyvá.

Nejsmutnější na tom vše je, že lidé této země ještě stále dávají hlas těm, kteří z mlatu kradou obilí a nadávají na socialismus.

Ptáme se ještě na závěr:

Pročpak a k čemu vybudovali komunisté moderní nemocnici v Rokycanech? Byli to taková „blbci“, že postavili něco, co by nefungovalo, nemělo by svou klientelu a nezachraňovalo tisíce životů z celé oblasti? A proč dnes tato kdysi doslova slavná nemocnice má padnout?

To je otázka nejen pro obyvatele této oblasti, ale také pro samotné město Rokycany, které by mělo vstoupit do hry a místo kruhových objezdů, parkovišť v centru města apod., by mělo všemi prostředky podpořit největší chloubu města a oblasti – svou nemocnici, která byla postavena pro obyvatele Rokycan a oblasti nikoliv proto, aby kapitalističtí počtáři ji jednou zrušili a objekty rozprodali, ale aby poctivě sloužila všem obyvatelům. (Cis)

Z jednání Senátu

RNDr. Marta Bayerová senátorka a zastupitelka, 5. 3. 2012

Prvním bodem zasedání Senátu ve středu 29. 2. 2012 byl návrh zákona o zásluhách Václava Havla, který přednesl premiér vlády Petr Nečas. Přesné znění zákona je: "Václav Havel se zasloužil o svobodu a demokracii." Z 81 senátorů bylo přítomných 59 a z nich bylo pro 52, jeden proti (Václav Homolka KSČM), někteří se zdrželi a někteří odešli ze sálu.

Protože jsem přesvědčena, že o zásluhách kohokoliv a o něčem, co se stalo v minulosti, se nedá rozhodnout zákonem, odešla jsem za sálu a nehlasovala o tomto zákonu. Kromě toho si myslím, že se původní Havlovy ideje později rozešly s realitou. Jsem přesvědčena, že teprve historie ukáže, kdo jaké zásluhy měl. Stejně jako já se vyslovil například senátor Jiří Dienstbier a jiní. Návrh senátora Jiřího Čunka, aby se ruzyňské letiště pojmenovalo po Havlovi, neprošel.

Dalším velmi sledovaným bodem byla petice proti nespravedlivé důchodové reformě a za odchod vlády Petra Nečase. V diskusi zaznělo z úst místopředsedy Senátu Zdeňka Škromacha, že mnozí občané dnes začínají tvrdit, že za komunistů jim bylo lépe. Vystoupila jsem s výsledky veřejného mínění, které ukazují, že se takto vyjadřuje zhruba 50% občanů. Je to zajímavý výsledek výzkumu, který určitě nemohli komunisté ovlivnit. Po dvaceti letech budování kapitalismu se v této zemi cítí lépe zhruba 50% obyvatel.

Zdůrazňuji ale, že z toho nemám vůbec radost. Důsledky této politiky v některých regionech jsou značně katastrofické. Jsem smutná z toho, v jak nuzných podmínkách mnozí spoluobčané žijí. Souhlasím s autory projednávané petice a vyjádřila jsem se, že tuto petici považuji za oprávněnou. Proto jsem podpořila návrh usnesení Senátu.

O tom, jak prý komunisté kradli

Ještě po dvaadvaceti letech od pravicového státního převratu nazývaného "Sametová revoluce" a pádu vlády jedné strany se řada autorů ve svých článcích a jejich patolízalů v diskusích neustále vracejí k období let 1948 - 1989. Čím více se současná česká společnost propadá do ekonomické a mravní krize, z níž vládní establishment nenachází (spíše není schopen, nebo nechce nalézt) východisko, o to více současný politruc a ochránce té jediné správné, doslova pravé víry, po vzoru goebbelsové propagandy, vytrubují svá dogmata.

Ne že bych návraty do minulosti měl nějak zvlášť v oblibě, ale protože jsem tu dobu zažil na vlastní kůži a ne všechno bylo tak, jak je nám jednostranně líčeno a podsouváno (nezřídka lidmi narozenými po r. 1980, což je obzvláště pikantní), cítím potřebu se také vyjádřit.

Na jedné straně tito autoři především zdůrazňují materiální blahobyt současného kapitalismu, poukazují na obchody a supermarkety přetékající zbožím nekonečného sortimentu, množství a celosvětového původu. Očividně méně již hovoří o jejich kvalitě, cenách a dopadu na střední živnostenský stav a domácí producenty. Vychvalují (bezesporu) vzkvétající města a obce, obrovský technický a technologický pokrok, svobodné cestování, demokracii a politickou pluralitu. Jejich tvrzení, že jsme se nikdy v minulosti neměli lépe jak dnes, má jednu podstatnou chybu. Jednak srovnává nesrovnatelné (v roce 1935 se také žilo lépe než v r. 1913, v 70. letech lépe než v padesátých) a jednak už neříká, že se to dnes netýká všech, nebo alespoň většiny. A právě hledisko většiny považuji nejen za správné, ale i za demokratické.

Na straně druhé se vyťasí s poplíváním a znevážením téměř všeho, co se v Československu za těch dlouhých 40. let stalo a udělalo. Začnou tvrzením, že se komunisté dostali k moci pučem, přičemž taktně opomenou zmínit výsledky svobodných voleb v r. 1946, v nichž KSČ zvítězila a obdržela 31% mandátů a Gottwald se stal předsedou vlády a pokračují znárodněním, které nazývají krádeží. Že znárodněval hned po válce již prezident Beneš jim však nevadí. Krádežemi ostatně operují při hodnocení celého období socialismu. Komunisté prý ukradli na co přišli, komouši se prý napakovali. Někteří určitě ano, nebyli to všichni samí svatoušci, řada z nich se dopustila neodpustitel-

ných činů, ale za 22 let se žádnému investigativnímu novináři, žádnému vyšetřovateli, žádnému lovcí senzací ani bulváru nepodařilo odhalit a prokázat nakradený majetek, luxusní vily, pozemky a nemovitosti, byty na Floridě, konta ve Švýcarsku nebo Kajmanech, jachty na Riviéře nebo nadstandardní rekreační sídla soudruhů Gottwalda, Zápotockého, Novotného, Svobody, Husáka, Štrougala, Bílaka, Indry, Jakeše a dalších členů Ústředního výboru KSČ, vlády, prvních tajemníků nebo jiných vysokých stranických funkcionářů. Léta byli na samém vrcholu moci, žili si na vysoké noze, chovali se jako prominenti, měli možnosti si nahrabat a přitom jejich osobní majetek byl v porovnání s dnešními politiky a partajníky doslova směšný. Kde kdo obviňuje komunisty z krádeží, ale zatím nikdo nepředložil sebemenší relevantní důkaz. Komunistickou stranou za ta dlouhá léta prošly miliony členů a troufám si tvrdit, že rozhodně ne všichni to byli zloději a darebáci.

Podívejme se tedy na tyto krádeže a výsledky jejich hospodaření v období jejich čtyřicetileté vlády. Kde není uvedeno jinak, znamená první číslo stav v r. 1948, druhé číslo stav v roce 1989.

Stav základních prostředků - 757 mld. / 5 bil. 178 mld. Kčs
 Instalovaný výkon elektrárén - 2.625 MW / 21.670 MW
 Výroba nákladních aut - 7.221 ks / 50.570 ks
 Vyrobeno párů obuvi - 64.378 / 120.289
 Autobusová síť - 44.047 km / 299.489 km
 Letecká síť - 18.685 km / 124.327 km
 Telefonní přípojky - 386.000 / 4.132.000
 Chov hovězího skotu - 3.663.000 ks / 5.129.000 ks
 Chov prasat - 3.242.000 ks / 7.498.000 ks
 Sklizené obilí - 4.768.000 t / 12.042.000 t
 Divadla ve stálém provozu - 60 / 88
 Vydané knihy - 44.176 ks / 105.739 ks
 Počet lůžek v nemocnicích na 1000 obyvatel - 8,9 lůžka / 12,6 lůžka
 Jeden lékař připadl na - 1.158 obyv. / 270 obyvatel
 Zásobování pitnou vodou z veřej. zdrojů - 48,6% v r.1960 / 80% v r.1989
 Napojení domácností na veřejnou kanalizaci - 39,2% v r.1958 / 64,8% v r.1989
 Odběratelé plynu - zanedbat. množ. / 2,7 mil. domácnosti
 Průměr. délka života - M 61,5 / 68 let - Ž 66,1 / 75,3 let

Za vlády jedné strany, v hrůze totalitního režimu, v bídě a nouzi, politickém útlaku, nesvobodě, bez podílu cizího kapitálu, jen z domácích zdrojů a s omezenou zahraniční pomocí, při úplném vypořádání se se znárodněnými zahraničními majiteli po Únoru '48, při spuštění Železně oponě a mezinárodní blokádě, bez vrácení celého zlatého pokladu a nesplacených válečných reparací se československým dělníkům, zemědělcům, vědcům, inženýrům, zaměstnancům i intelektuálům podařilo při udržení slušné životní úrovně a životních jistot naprosté většiny občanů vybudovat:

4 atomové, 23 tepelných a 26 vodních elektrárén, téměř 400 km dálnic, elektrifikovat železniční tratě, postavit hutní, strojírenské, chemické, potravinářské a jiné podniky a továrny, zmodernizovat zemědělská družstva a dosáhnou téměř 100% soběstačnosti v základních komoditách, provozovat flotilu námořních lodí, položit stovky a tisíce kilometrů energetických, plynovodů a

ropovodů, zavést zcela nové výroby niklu, hliníku a umělých hmot, postavit a provozovat jesle, školky, školy, odborná učiliště, polikliniky, nemocnice, kulturní a společenské domy, sportovní stadiony, rekreační střediska. Od základu bylo území republiky pokryto TV signálem, ne sice ideálně, ale přesto se udržovaly kulturní a historické památky, podporovaly se divadelní a umělecké soubory a soubory lidové tvořivosti. Vybudovala se podstatná část pražského metra s 38 stanicemi, obrovské prostředky se vynakládaly na industrializaci zaostalého Slovenska. Postavily se stovky obytných sídlišť s 200.000 panelových domů a 1.200.000 byty, což představuje 55% všech bytů a 30% veškerého bytového fondu. Dekrety na tyto byty se předávaly rodinám bezplatně. ***Ve zbrani byla udržována 200 tisícová armáda v mnoha desítkách vojenských útvarů, 16 výcvikových prostorech s 407 bojovými letadly, 101 vrtulníkem, 4.585 tanky, 4.900 obrněnými transportéry a BVP, 3.445 děly a raketo-***
mety a 77 zařízeními odpalování raket. Pro případ války a v rámci Civilní obrany byly vybudovány objekty, které by dnes bylo naprosto nemožné postavit. A ještě zbylo dost prostředků pro zahraniční pomoc rozvojovým zemím. Nízké platy byly vyváženy dotovanými cenami potravin, bydlení, hromadné dopravy, lékařské péče, kultury, umění, sportu a mnoha jiného. **Takové prostředky, takové bohatství byli pracující schopni vytvořit. Kampak asi tyto prostředky dnes plynou? Zahraničním majitelům a domácím podnikatelům, zbytek se rozkrade a prožroutuje za zbytečnosti. Jen na ty, kteří je svoji prací vytvářejí, se stále nedostává. Proto se jim ještě z toho mála sebere.**

V roce 1989 měla SBČS k dispozici 105 tun měnového zlata v hodnotě 15 - 17 miliard Kčs, hotovost ve výši 85 mld. Kčs a žádné vnitřní dluhy. Státní dluh činil pouhých 124,2 mld. Kčs, v roce 1993 již 158,8 miliard a letos astronomických 1.412.900.000.000 Kč! Ani za tisíc let se nepodaří ho splatit.

Ne vše se dařilo, ne všechno se dělalo správně, ne všeho bylo vždycky dost, také jsme nebyli se vším spokojeni a také jsme si zanedávali. Také proto mnoho z nás zvonilo klíči a s nadšením přivítalo Pražský podzim. Kam to povede však mnozí netušili a myslím si, že kdyby to věděli, nesouhlasili by. Jenže historie žádné "kdyby" nezná. Těm, co špatně chápou, nebo slyší trávu růst připomínám a zdůrazňuji: mým cílem není zlehčování nebo zastírání špatného, nevolám po návratu "starých dobrých časů". Ty se nevrátí stejně jako se nevrátí naše mládí. Chci jen uvést na správnou míru jednostranné řeči o zlodějích komunistů, o všeobecně temných letech jejich vlády, které nejsou charakteristické jen jejich zločiny v 50. letech a pošlapáváním některých lidských práv a svobod, ale také mnohými pozitivními skutky v zájmu většiny a jak už to bývá, současně v neprospěch menšiny, čímž nechci říct, že schvaluji její pronásledování a šikanování. Každý z nás, kteří jsme podstatnou část svého života prožili v socialismu, máme své osobní zkušenosti, svůj názor. Někdo špatně, někdo dobře. Někdo byl aktivní, někdo pasivní, jiný se postavil na odpor. Takoví jsme prostě byli.

Použité zdroje: veřejně dostupné a dohledatelné na internetu. Některé zdroje se v údajích rozcházejí, rozdíl však nejsou pro tento účel zásadní.

Zdroj: oldrichslovacek.blog.idnes.cz

Vajíčka, nezaměstnaní, bezdomovci...

Nemám nic proti slepicím, kuřatům, kočkám, psům, papouškům a jiným divokým i domácím zvířatům, která zdobí naše příbytky. Ba naopak – jsou to velmi vřele vítaná zvířata, která často s námi komunikují lépe, nežli mnozí ba přemnozí politické od Hradu počínaje až po obce konče.

Chováme je doma, i když by patřili do přírody, chováme je i když často zlobí, „nadělají“ a žádají splnit nesplnitelné.

Řeč však bude především o Evropské unii a slepicích. EU si konečně vzpomněla na ně a vydala přísné nařízení zakazující jejich chování v stíněných, nevyhovujících, nehygienických podmínkách a ve směrnici definovala i minimální „domeček“, ve kterém se mají pohybovat, aby snášely vajíčka. Taky dobře. Proč by slepice neměly žít a nosit vajíčka ve vyhovujících podmínkách?

Zítřka či pozítří vydá další nařízení o tom, v jakých podmínkách mají žít domácí psy v domácnostech, kočky v domácnostech, co by měli nosit a čím by se měli krmit. Aby netrpěli... (Žel její výsost EU nevydala směrnici tom, jak se chovat ke slepicím – nosičům po určitém čase, kdy již přestávají produktivně plnit své úkoly. Doufejme se jednou této směrnice také dočkáme).

Souhlasím s tím, aby bylo trvale zabráněno, aby bezbranná zvířata byla jakkoli týrána, sužována a „vykořisťována“ tím, že budou případně vykonávat domácí práce zdarma či v složitých či těžkých podmínkách.

Jakmile vyšlo nařízení EU pro vytvoření optimálních podmínek pro slepice, okamžitě vyskočily ceny vajec o sto až sto padesát procent. Nastal nedostatek vajíček, začaly fungovat fronty před těmi farmáři, kteří pěstují slepice a prodávají vajíčka „domácí“ o nějakou korunu levně. A tak ze dvou či dvou padesát korun vyskočila cena jednoho vajíčka na pět až osm korun. Protože se nesmí nedovážet vajíčka ze zemí, které o ně dobře nepečují v rámci nařízení EU a také proto, že domácí (tedy česká) vajíčka, kterých v dobách blahé paměti fungování JZD bylo hojně, dnes nejsou. Nejsou JZD, nejsou velkoslepičárny, nejsou vajíčka. A tak se budou dovážet do Česka například z Argentiny, protože se tam slepice „mají“, zatímco z Polska, kde nemají vhodné ubytování, se dovážet nesmí.



Budiž. Všechno je možné v dnešní zglobalizované Evropě.

Mám však ještě poslední otázku:

Kdy Její Výsost slavná Evropská unie vydá nařízení o tom, že se v celé její říši nesmí chovat bezdomovci pod mosty, v kanálech či v jiných bezdomoveckých místech? Kdy EU vydá nařízení o tom, že nezaměstnaní lidé nesmí mít nouzi aspoň základních životních potřeb a že je jim zaručeno přiměřené lidské – humánní ubytování a stravování? Kdy EU vydá další nařízení, že se s důchodci v Česku a v celém evropském teritoriu musí také zacházet lidsky a že by měli taky požívat základní

lidská práva – přiměřené stravování, přiměřené ubytování, přiměřený lidský standard? (Cis)

Presidentské volby v Ruské federaci

ЦИК обработал 100% протоколов: Путин выиграл выборы с 63,6%

© РИА Новости. Алексей Дружинин, 05 Марта 19:33

Po sečtení 100% hlasů: Putin vyhrál volby a získal 63,6% hlasů

Ve volbách na presidenta Ruské federace získal Vladimír Putin za Jednotné Rusko 63,60% hlasů – (v Čečenské republice dostal 99,76% hlasů), Genadij Zjuganov (KS Ruské federace) 17,18%, Michail Prochorov 7,98%, Vladimír Žironovský (LD-PR) 6,22%, Sergej Mironov (Spravedlivé Rusko) 3,58%.

Oficiální výsledky:

Putin získal 45,602.075 hlasů, Zjuganov 12,318.353, Prochorov 5,722.508, Žironovský 4,458.103, Mironov 2,763935 hlasů.

Komunistická strana Ruské federace překročila v řadě oblastí 20procentní hranici – jako například:

V Belgorodské oblasti získala 23,45%, Čuvašské republice, 20,58%, V Republika Severní Osetije, 21,05%, V Republice Marij El 20,09%, v Orlovské oblasti 29,09%, ve Voroněžské oblasti 22,42%, v Lipecké oblasti 21,13%, v Brjanské oblasti 20,91%, v Rjažanské oblasti 21,42%, v Kalužské oblasti 20,31%, v Novosibiřské oblasti 22,53%, v Kurské oblasti 20,24%, v Kostromské oblasti 26,02%, v Omské oblasti 24,92%, v Altajském kraji 22,26%, v Moskevské oblasti 19,36%, ve Smolenské oblasti 23,07%, v Irkutské oblasti 22,57%, v Uljanovské oblasti 24,03%, v Leningradská oblast 16,87 atd.

Zdroj:

http://ria.ru/vybor2012_hod_vyborov/20120304/584254067.html

Oslavy MDŽ

V rokycanské sokolovně byl v sobotu 10. března připraven pro přítomné ženy a hosty hodnotný program, který zaujal a pobavil. Mezi přítomnými hosty byla zastupitelka Plzeňského kraje a rokycanská zastupitelka Zdeňka Lišková, europoslanec Miloslav Ransdorf, poslanec PČR Karel Šidlo a předseda KR KSČM Ladislav Urban.

V programu vystoupily taneční soubor Rokytička a dudácká kapela. K tanci a poslechu nám zahrála hudební skupina "Duo Petka" Karla Klvani a Petry Skříčkové.

Celý pořad moderovala paní Helena Suchá. Oslavy byly doplněny rovněž kvízem a jeho vítězům byli předány odměny.

Do pamětní knihy zaspala své dojmy Z. Lišková:

Je krásné, že i v dnešní těžké době se sešly ženy v okrese Rokycany a společně oslavily Mezinárodní den žen, tak jako ženy na celém světě. Úděl žen je dnes obzvláště těžký a tak jim pro další období přeji hodně sil, odhodlání, zdraví a vůle k překonání všech překážek, které nám doba přináší.



Předseda Krajské rady Ladislav Urban: Jsem rád, že



jsem se mohl zúčastnit oslav Mezinárodního dne žen v Rokycanech a porovnat tak s oslavami probíhajícími v jině v Plzeňském kraji. Je důležité, že jsme svátek žen podrželi v době kdy byl zvláště napadán vládnoucí mocí. Dnes ženy musí opět bojovat za své uznání a rovnost zejména v ekonomické oblasti.

Proto oslavu MDŽ nemůže nahradit ani Svátek matek nebo Valentýn. Ženy samy musí bránit svá práva.

(Foto: Lubomír Dufek)

Nový kapitalistický myšlenkový se snaží seč může ospravedlnit včerejší, současný i budoucí chaos líbivými slovy a definicemi

Čekání na Evropu Nový slovník politickosociologický „slovník“

Ocitli jsme se v stavu naprostého chaosu. Po r.1989 ztratilo lidstvo svou orientaci. Jako když mravencům přerušíte botou jejich stanovenou lesní trasu: běhají sem a tam, tam a sem. Pak najednou ztratí orientaci jakoby ztratili smysl života. Bloudí po celém okolí a trvá jim to hodně dlouho, než přerušenu cestičku najdou nebo než ji znova vybudují.

Dnes zejména Evropa, která do r. 1989 měla jakýsi dobře zavedený rytmus a řád koexistence, se ocitla právě v podobné situaci. A to nejen zaváděním nového kapitalistického řádu se

všemi jeho negativy, ale také hledáním cesty. Od desítky k pěti. Projevuje se to také v myšlenkovém proudění zejména obhájců nových pořádků, zatímco jejich odpůrci – tedy levice, se ještě nemohou vzchopit z utrpeného ohromného šoku. A přitom cesta evropské a asijské levice byla jednoznačně správná a odpovídala tužbám lidstva od počátku civilizace, cesta, kterou hledali po celá tisíciletí tisíce lidských generací. Ta cesta najednou byla tu po roce 1917 a 1945, kdy byl na hlavu poražen nejzločinnější vřed kapitalismu – nacismus, fašismus a japonský militarismus.

Definovat dnešní postsocialistický kapitalismus je velmi obtížné ba nemožné. A vyznat se v něm ještě obtížnější. Mnozí také klasické z oborů ekonomie, politiky, etiky, filosofie příbuzných společenských oborů se snaží seč mohou o jeho poznání a definování, ale vždycky to končí jen pokusy o zavádění zoufalých jazykových novot „definicí“.

Klasický socialismus, jehož základy položili marxisté i leninisté, jednou provždy definoval všechno novodobé myšlení lidstva apriori od pravěku lidstva po dnešek a v mnoha případech i pro nadcházející budoucnost.

Novodobým „myslitelům“ však základy myšlení a definice chování lidské společnosti, podložené marxismem, se snaží nahradit svými „novismy“ a chartismy, které často hraničí s chovanci, kteří utekli z blázince.

Probíral jsem podrobně nejen obsahově, ale i lingvisticky v jednom celostránkovém údajně filosoficko-sociologickém rozboru a vypsál namátkou jen nejbědnější „novismy“, používané v češtině. Posuďme:

Hojně užívané slovo **Integrace** (hlubší - evropská), asijská či jiná jako projev většinou vojenské či ekonomické anexe, se dnes chápe jako „dobrovolný akt“ národů zejména národů Evropy, které „dobrovolně“ vstupují do EU.

Clenské státy – státy, které jsou součástí EU

Eurooptimisté, euroskeptici, eurofederalisté -

Návrat k politice (volají někteří), **politická integrace** – houfování lidí, národů a států pod jedním politickým a ideologickým deštníkem

Postdemokracie – žijeme dnes v období postdemokracie, což znamená, že jsme překonali stadium jakési kapitalistické demokracie nebo jsme ji vůbec přeskočili či popřeli.

Občanská práva: dnes se uznávají (většinou jen teoreticky a propagandisticky) různé druhy práv (ve skutečnosti neexistujících): lidská práva, evropská práva, státní práva, univerzální práva – člověk se má v tom vyznat a vybrat, co je pro něj nejvhodnější – vše v době kapitalismu jako kamufláž obrovské sociální nerovnosti mezi lidmi

Sociální síť - pojem sociální, používané klasiky jako vyjádření lidské společnosti a jejího sociálního postavení, se v současné době mění a stává se z něj jen terminus technicus pro účastníky internetu a webových stránek

Posilování mezinárodního práva a jeho konstitucionalizace – však známe jak vypadá v současnosti mezinárodní právo, například Haagský tribunál a tzv. tribunály pro válečné zločiny, které velmoci (např. USA) pokud se jim to hodí, je uznávají, ale pokud ne, tak je ignorují a jejich výsledky hází do ohně. Protože vyšetřování válečných zločinů by se dotklo nejvíce USA.

Mezinárodní systém (tj. systém tvořený státy), který se má postupně změnit v systém transnacionální, posléze na systém kosmopolitní (potěš pánbů a pryč se všemi zlými duchy)

Nadřazení nadnárodního práva právu národnímu - potěš pánbů

Státní suverenity (schopnost státu autonomně jednat), **lidová suverenity** (coby schopnost určovat si vlastní zákony). O lidové suverenitě za kapitalismu lze vůbec pochybovat, neboť lid byl za feudalismu i za kapitalismu klasického i dnešního jen „sprostý“ ve smyslu češtiny feudální, který znamenal „lid obecný, vulgární, negramotný, „smradlavý“ apod.

Nadnárodní organizace – vždy omezují lidovou i národní suverenitu a v současné době diktují všem menším národním státům

Přímá demokracie – nemusíme konstatovat, že přímá demokracie za kapitalismu, kde hlavní slovo je nerovnost sociální, je naprostý nesmysl.

Transnacionální demokracie – nový pojem, který je cynickým tvrzením, že může existovat za kapitalismu mnohonárodní demokracie za stavu sociální nerovnosti.

(Imaginární) evropský supernárod – zaručeně předpokládá zánik všech klasických i novodobých evropských národů a vznik evropského supernároda.

Demokratizace EU (EU se stále demokratizuje)

Deficit demokratické kontroly prý vzniká v důsledku chybného fungování EU. Vždyť deficit fungování demokracie je součástí kapitalismu. Kapitalismus nemůže být demokratický, když jeho hlavním cílem je nerovnost

Často slyšíme a čteme i tyto štvavé charakteristiky: Nedomokratické mocnosti typu Číny či Ruska... (zatímco USA, Británie, Francie, Německo... jsou demokratickými mocnostmi). Diktátorské režimy jako Kuba, Bělorusko, Severní Korea, Irán aj. jakoby ostatní zejména západní „civilizované“ státy byly demokratické.

V tomto slovníku a v těchto nových „teoriích se dnešní občan utápí bez jakékoli záchrany, neboť do boje proti pokroku Evropy i světa se přidaly všechny varianty kapitalistické mašinérie – zejména obrovská falešná propaganda a drtivá většina masově sdělovacích prostředků.

Čekání na Evropu

Vstupovat do nově se tvořící politicky, ekonomicky, kulturně, i geograficky Evropy je něco podobného, jako kdysi byla Evropa nucena přijímat novu víru, nové náboženství – křesťanství, je to jako kdysi v raném středověku se Evropa vzdávala víry svých předchozích generací – pohanství a bylo ji novými historickými předpoklady vnuceno křesťanství. Při tomto přechodu Evropy pohanské na křesťanskou se musela Evropa vzdát svých tisíciletých dějin, národních zvyků, často i jazyka a kultury a přijmout „nabídku nových poměrů“ zavedených křesťanskými vítězi – jednoho centrálního boha, jednoho krále, jednoho císaře, které převrátily naruby životní styl celého kontinentu.

Evropa prošla ve svém vývoji několika etapami – ne všechny byly progresivní.

Kdysi dávno to byla Evropa tzv. pohanská, polytheistická a mnohokulturní. Jeden národ ve stycích ovlivňoval druhý, přebíraly se progresivní vývojové znaky, které se stávaly pak společnými (šíření kultury, architektury, filosofie, vědeckých po-

znatků). Ale Evropa si zachovávala přes řadu pokusů o její „globalizaci“ (útoky Peršanů, tažení Alexandra Velikého, dobytost Římské říše apod.), které se však neujaly a brzy nebo později tyto pokusy ztroskotaly.

Pak nastoupila, zejména od 4. století n.l. Evropa křesťanská, která se vyznačovala centralizací a absolutizací moci duchovní i světské násilnou intronizací jednoho boha, absolutizací moci císaře či krále, nadvládou christianizace nad světskými institucemi a myšlením apod.

Od 16. století n.l. se začíná Evropa přetvářet na Evropu kapitalistickou se všemi dnešními znaky a nerovnostmi.

Od r.1917 se stala Evropou kapitalistickou a po Říjnové socialistické revoluce její část socialistickou.

Od r. 1989 restaurací kapitalismu se vrátila zpět do období totální kapitalistické nerovnosti – stala se opět Evropou kapitalistickou.

Nyní prožíváme nový přerod Evropy v Evropu totálně kapitalistickou s globalistickými tendencemi, které mají mnoho společného se středověkou křesťanskou Evropou, ba i se starověkou otrokářskou Evropou, uhnětenou Římskou říší. V této Evropě hrozí zánik národů a kultur, tisíciletých tradic a hodnot...

Ano, čekáme na Evropu, chceme Evropu, ale skutečně demokratickou, solidární a humanistickou a ne Evropu nemohoucích silnějších, kterou ovládá kapitalismus a neschopnost zajistit Evropanům mír a prosperitu, svobodný rozvoj národních států. (Cis)

Blahopřání patří Mgr. Jindřichu Fajtovi

V únoru letošního roku byl Mgr. Jindřich Fajt oceněn za knihu "Listopad 1989: Drama nerovného střetu o rovnost šancí"



jako za jednu z nejlepších knih vydaných s levicovou tematikou.

Upřímně mu jménem OV KSČM blahopřejeme i s redakcí "Listů" a očekáváme další hlubší spolupráci s tímto měsíčníkem.

Rokycanská nemocnice je ohrožena

Jan Neoral, starosta Trokavce

Ve středu 21. března t. r. se v sále restaurace Na Střelnici v Rokycanech sešli někteří starostové okresu, krajští a rokycanští zastupitelé, starosta Rokycan, vedení rokycanské nemocnice, lékaři, sestřičky, radní Plzeňského kraje pro zdravotnictví, krajský hejtman a další. Dostavilo se několik pozvaných hostů, například ředitel Asociace českých a moravských nemocnic.

Z několika pozvaných zástupců zdravotních pojišťoven nepřišel ani jeden. Ono nyní dosti řádí chřipka – jinak by jistě rádi dorazili...

Jako jeden z diskutujících se bývalý starosta Rokycan ing. Baloun zamýšlel nad tím, na jakém základě zdravotní pojišťovna rozhodla neobnovit smlouvy s některými odděleními rokycanské nemocnice. Česky řečeno, že je nechá zavřít. Uvedl několik čísel, převzatých z různých analýz a statistik a pátral po precedencích u podobných případech a rozhodnutí VZP.

Já se domnívám a také jsem to řekl, že jakékoliv hledání příčin a souvislostí, důvodů, proč hodlá VZP zavřít právě oddělení v rokycanské nemocnici a ne jinde, je naprosto zbytečné a je jen ztrátou času. Je přece dnes už naprosto jasné, že nejde o žádné reformní a promyšlené kroky, mající za úkol zlepšovat a zefektivňovat zdravotní péči.

Naopak. Jde o sprostý pokus postupně umazávat lůžkové části, pak celá oddělení, znevýhodnit či zlikvidovat větší celky a pak je výhodně zprivatizovat. Čili prodat. Přitom „malé domů“ se eventuálně meze nekladou.

Nikdy jsem nepodléhal vznošným slovům a širokým zdůvodněním potřeby podobných činů. Mozek mi slouží výborně – a proto si dobře pamatuji, jak podobnou cestou procházela mnohá zařízení, byť ne zdravotnická. Dnes na jejich místech stojí cokoli, smlouva nesmlouva.

Jen pitomec může tvrdit, že zavřením gynekologicko-porodnického oddělení v Rokycanech a permanentním převážením rodiček (ale i dalších pacientek) na kliniku do Plzně (kde musí být samozřejmě poté pár dnů třeba hospitalizovány) něco ušetří. A kde je uloží, pokud se tam sjedou z celé spádové oblasti původního rokycanského oddělení? A ve fakultní nemocnici za jakou cenu?

Tak mě ale napadá – pokud to přesto někdo tvrdí, nemusí vlastně nutně být pitomec. Naopak, může to být velmi chytrý člověk, nebo partička, která má předem dobře spočítáno, kolik komu za a kdy. Kdo zač co koupí, kolik z toho pustí.

A jsem přesvědčen, že tohle je ta jediná správná analýza, podle níž se tento scénář pod taktovkou VZP a ministra Hegera odvíjí...

A zkouší to právě tady v Rokycanech proto, že někde to zkoušet musí. Když to neprojde, zkusí to jinde, oni si to už zdůvodní. Takže se musíme snažit, aby jim to neprošlo.

Listy z Rokycan. Měsíčník OV KSČM v Rokycanech. Řídí redakční rada. Adresa redakce: OV KSČM Rokycany, Na Husinci 477, 337 01 Rokycany, telefon: 371722 745, mail: listy.rokycany@kscm.cz, internet: <http://rokycany.kscm.cz> a www.kscmplzen.cz, celostátní: www.kscm.cz, internetová adresa Haló novin: www.halonoviny.cz, Haló rádio: www.radiohalo.cz

Objednávky „Listů“ lze objednat osobně, e-mailem, písemně nebo telefonicky v redakci. Toto číslo vyšlo 23.3.2012